bloc-notes

CHESTIA ZILEI

Erorile unui comunicat

Noul comitet de conducere ale Clubului Unirea Tricolor şi-a început activitatea. A dat un comunicat: comunicatul No. 1. Fiindcă bănuim că safteaua făcută eri, nu va rămâne fără «repetiţii».

Este dreptul oricărui club să explice lumii ce face. Sunt grupări cari nu ţiu la aceste explicaţiuni scrise. Cari socotesc că activitatea, pe teren, este suficient de explicită, pentru a mai avea nevoe de suplimente epistolare. Este adevărat.

Sunt însă grupări cari cred contrariul. Cari socotesc că pe teren nu sunt suficient de convingătoare, şi au nevoe — deci — de comunicate. Cu explicaţiuni complimentare.

Gruparea Unirea Tricolor s'a înscris, de eri, în grupa celor de-al doilea. A început să dea comunicate.

Nu este desigur, o scădere.

O conducere nouă are nevoe de lămuriri cari să-i netezească ascensiunea spre piscul de simpatie ale opiniei publice. Mai ales o conducere care înlocueşte un pilot cu vechi şi durabile artere în gratitudinea mulţimii.

Nu vom discuta, de aceia dreptul noului comitet al Unirii Tricolor de a da spre publicare, comunicate cu explicaţii şi precizări.

Ne vom îngădui, doar, să frunzărim puţin comunicatul acesta şi să-i destinăm aici câteva rânduri de comentariu pe care îl socotim indispensabil.

Situaţia Unirii Tricolor este — într'un cuvânt — insuficient de limpede. Ca o apă în care vâltoarea a scos mâlul din fund şi l-a fărămiţat în limpezimea apei, tulburată de curenţi...

Era util un comunicat? Desigur. Dar numai un comunicat care să fixeze itinerariul intenţiunilor actualei conduceri. Doar un comunicat care să limpezească veştile demisiilor din clubul pilotat acum de d. Vică Negu- [...] de principii şi conduită.

In locul acestui comunicat, gruparea Unirea Tricolor ne-a informat eri — oficial — că are situaţia materială nelămurită, că are furnizori neplătiţi, creditori nelichidaţi şi datorii la cârciumi, pentru mâncare şi băutură.

Anumiţi iniţiaţi pretind că toate cluburile au furnizori neachitaţi. Că Unirea Tricolor are un singur creditor: pe d. Nae Lucescu. Şi că la cârciumi au rămas datori pentru mâncare şi băutură jucătorii oboreni, nu clubul...

Dar chiar dacă ar fi altfel. Pentru opinia publică contează rezultatele Unirii Tricolor, nu scorul datoriilor pe cari le are gruparea la furnizori şi cârciumile din cartier în spriţuri reci şi mititei.

Deaceia, Comunicatul de eri al Unirii Tricolor şi-a depăşit — credem menirea. A lansat în notorietate informaţiuni de gospodărie personală cari nu au ce să caute în gura cafenelelor sportive, şi a înăsprit — mai ales — relaţiunile noului Comitet cu d. Nae Lucescu, îndepărtând scadenţa unei probleme şi necesare concilieri.

A urmărit noul Comitet oboreaa acest lucru?... Nu credem. L-a reuşit, însă, din plin...

George Fulga

Un Hercules precoce

Tânărul Helmut Lichterfeld în etate de numai 12 ani dă dovadă de o forţă herculiană. Iată-l în clişeul nostru îndoind un respectabil drug de fier, pe care îl ţine în gură, şi la capetele căruia s'au agăţat doi oameni

Volley-ball-ul femenin, pe lângă atracţiozităţile, are şi curiozităţile lui. Poate tocmai de aceea dublul interes pe care i l acordă spectatorii de ambele sexe.

Iată de pildă, un conflict ivit în sânul volleyball-istelor.

Nu ştim cine a avut interesul, sau mai bine zis, cine e acel procuror al moralei publice, cert este însă că s'a găsit cineva să reclame forurilor în drept că echipa femenină Aurora a jucat cu chiloţi prea scurţi.

Biuroul federal, s'a sesizat instantaneu, şi a trimis o «notă» urgentă Auroristelor, prin care le pune în vedere să-şi lungească imediat chiloţii, căci altfel e bocluc.

Desigur că jucătoarele încriminate, animate de o disciplină care caracterizează pe sportivi, se vor supune ordi- [...] cale transformări.

Chestia însă e mai delicată decât apare la prima vedere.

Cu cât trebuiesc lungiţi chiloţii? Sau: în cazul în spe, au fost chiloţii prea scurţi, sau picioarele prea lungi?

Desigur că conducerea clubului Aurora va cere să i se trimeată dimensiunile exacte.

Nu e exclus chiar, în urma acestui conflict, federaţia de volley să numească un oficial, special însărcinat cu chestia aceasta. Un fel de «delegat al chiloţilor» care să-şi dea avizul în această materie, unde se cere un ochiu expert.

Toate ar fi bune. Ce te faci însă că chestia aceasta nu e de resortul Biuroului Federal? Adică chiloţii nu cad în competenţa acestui for...

In cazul când acest for şi-ar declina competenţa, ar rămâne o singură soluţie: să numească o comisie specială.

De pildă «Comisia pentru examinarea chiloţilor»

Ar fi strict necesară, pentru că în delicata problemă a chiloţilor, nu oricine poate să-şi vâre nasul...

*

Titel Ursache, unul din conducătorii Sportului Studenţesc şi mâna dreaptă a d-lui Chiriceanu, e un băiat foarte simpatic,

Avem curajul să afirmăm că Titel e unul dintre puţinii oameni cari nu au duşmani. Dece? Pentru că pe Titel nimeni nu reuşeşte să-l «scoată din pepeni».

Are el sistemul lui de a rămâne veşnic calm.

Dacă-l calcă cineva pe bătătură, dacă vreunul îi caută nod în papură, dacă altul i-a făcut o «buletă», lui Titel nu-i sare ţâfna şi nu o ia cu scandal.

Titel tace şi... uită.

Uită, fiindcă are sistemul lui. Un sistem ingenios. Pentru că nu are nici o afinitate cu adepţii lui Bachus, Titel îşi îneacă necazurile în... mâncare. Titel uită... mâncând.

Probabil că 'n ultima vreme, foarte mulţi l-au... supărat, căci Titel tot înecând necazurile, şi-a înecat ochii în nişte fălci dolofane, iar restul corpului, a urmat acelaş ritm.

Din cauza aceasta, rubicondul nostru a început să fie tachinat.

Titel însă nu s'a dat bătut şi a găsit o formulă:

— Asta nu-i grăsime, d-le, sunt muşchi!

Deunăzi, un prieten care cunoaşte replica aceasta, l-a întrebat:

— Bine mă Titele, ce faci tu cu atâţia... muşchi?

— Las'că nu strică, face bine. Un singur lucru mă cam supără: din cauza muşchilor abdominali, nu mai pot să-mi închei şoşonii...

*

La noi, iarna, îi auzi pe toţi sportivii că «fac alpinism»...

Probabil că în Elveţia se practică... carpatismul».

*

Bodola e centrul atenţiei generale. Toată suflarea sportivă românească e alarmată. Talentatul nostru jucător vrea să plece. Nu se ştie dacă va pleca din ţară, dar e sigur că va părăsi gruparea C. A. O.

Iată un crâmpei din declaraţiile sale:

«De C. A. O. mă leagă cele mai frumoase amintiri ale carierei mele. Dar timpurile sunt grele... Trebue să mă gândesc şi la «zilele negre»...

Bodola n'a fost sincer. Noi credem că nu s'a gândit atât la «zilele negre», cât la... «banii albi»...

A. Nol

De prin lume adunate

DE 54 ORI SELECŢIONAT

Van Heel, interul stânga din echipa naţională a Olandei, a purtat până acum de 54 de ori culorile „orange". Faptul constitue fără îndoială un record.

Dar Van Heel, a cărui sănătate este remarcabilă şi a cărui condiţie fizică este perfectă, nu vrea să se oprească aci, ci intenţionează să bată într'o zi recordul selecţiunii continentale.

UN CASIER CARE ZAMBEŞTE...

O grupare amatoare din provincie a ţinut de curând adunarea sa generală.

Cea mai grea funcţiune la grupările sportive este desigur aceia de casier, fiindcă şi în sport ca şi în război trei lucruri sunt neapărat necesare — după pricipiul lui Montecuccoli —: bani, bani şi bani...

La adunarea generală a grupării despre care e vorba, nimeni n'a voit să accepte postul de casier. In cea mai mare linişte, când candidat după candidat a declinat oferta s'a auzit o voce cristalină, de femeie:

— Eu accept.

Şi d-na B., soţia conducătorului secţiei de football, a fost aleasă, în unanimitate, casieră.

Ce s'a întâmplat însă? Cassa Clubului este de 2 luni în cea mai perfectă ordine. Sunt bani, căci fiecare membru plăteşte cotizaţia. In definitiv cine ar putea rezista unei femei frumoase şi zâmbitoare?...

Am întrebat pe casiera fericită, din ce motive a acceptat, şi a cerut chiar acest post greu şi obositor.

Şi iată explicaţia ei:

— A fost o idee bună a mea. Am constatat că totdeauna când clubul nu are bani, primesc dela soţul meu mai puţin [...] nevoile noastre casnice. Şi am găsit soluţia...

DON GEORGE LA LUWRU

Toată lumea era curioasă să ştie cine era în realitate celebrul «catch» eur care sub numele de Don George a învins acum 4 ani pe Delange, la Boston.

Faptul a stârnit senzaţie pe atunci. Unii pretindeau că Don George, fiind intelectual, prefera arta înaintea luptei şi că nu era spectaculos, pentru că uza puţin de brutalităţile atât de scumpe compatrioţilor săi.

In această apreciere era şi adevăr şi greşală. Iată proba: Don George a fost văzut de trei ori la Muzeului Luvrului, ceeace nu-l împiedeca de a profesa un cult veritabil pentru Montmartre.

Inarmat cu un aparat de cinematografiat de cel mai modern model, frumosul atlet, care are aspectul unui gentleman şi are ţinuta sobră şi corectă, parcurgea străzile Parisului cu foarte mare plăcere.

— Mă aflam acum două săptămâni la Honolulu, declară el, în plină vară. E foarte curios că mă găsesc aci la Paris în plină iarnă.

Exclusivităţile noastre

CU PETRE CRISTEA SPRE MONTE-CARLO !..,

Asul automobiliştilor români publică astăzi al treilea reportaj din carnetul său de drum

Este întuneric beznă. Deşi maşina noastră este înzestrată cu cele mai bune faruri, înaintăm cu extremă prudenţă.

Pe drum dăm peste vreo 3 concurenţi opriţi în mijlocul şoselei. Nu stopaseră lateral de teamă să nu alunece în şanţ. Totuşi unii din ei se odihnesc sub cele două roţi sub nivelul şoselei.

De obiceiu, pe ceaţă se poate merge destul de repede când ai frâne bune spre a avea posibilitatea evitărei oricărei surprize. Insă când pe lângă ceaţă, mai ai de luptat şi cu poleiul nu este recomandabil săţi pui nădejdea în frâne. Eram deci forţat să merg exasperant de încet.

Urcuşul spre Postumia e format din pante dulci, însă extrem de lungi.

Pe la începutul uneia din ele găsesc pe Ionel Zamfirescu cu roţile din spate în şanţ. Lucrăm amândoi de zor, la maşină.

Primul gest a fost să opresc, însă mi-am dat seama că nu a-şi mai fi putut să pornesc mai departe! Mi-am propus să nu opresc în vârful pantei, însă aceasta a ţinut tocmai bine 2 km. Astfel stând lucrurile am mers mai departe, gândindu-mă că dacă Zamfirescu nu mi-a făcut semn să opresc, înseamnă că nu avea nevoie de ajutor.

Poleiul a durat până la frontiera italo-jugoslavă, unde am prins pe Villoresi. De aci s'a făcut ziuă. Ceaţa şi poleiul au dispărut spre a fi înlocuite cu o zăpadă proaspătă de 50—70 cm.

Maşina trăgea din greu, dar până la Lubliana nu ne-am dat jos Acolo am ajuns al doilea după Robl, care sosise de 5 minute, In localul foarte confortabil al clubului, pus la dispoziţia noastră am mâncat bine şi timp de două ore am tras pe o canapea, un sfânt puişor de somn. Cam cu o jumătate de oră înainte de închiderea controlului a sosit şi Ion Zamfirescu care mi-a comunicat că, atunci când maşina a intrat în şanţ, la volan se găsea co-echipierul său Trevoux.

PE ZAPADA

Plecăm la timp din Lubliana, şoseaua este acoperită de zăpadă bătută, lustruită şi foarte alunecoasă. După vreo 30 km. mă pomenesc clacsonat din spate. Era Zamfirescu care vroia să treacă. Ii fac semn că nu-l las. El mai insistă de câteva ori, însă inutil.

La frontieră unde ne-am oprit pentru formalităţi, Ionel îmi spune în glumă că o să facă o reclamaţie împotriva mea.

I am spus că eu mergeam destul de repede pe acest drum periculos şi că o viteză mai mare ar fi putut duce la accident. Şi am adăugat că îl voi ţine aşa până la terminarea Semmeringu-ului, de unde drumul este drept şi nepericulos.

Trevoux nu avea nimic contra aşa că şi Ionel n'a mai insistat.

LA VIENA

Drumul a continul până la Viena pe aceiaşi zăpadă lunecoasă şi între timp lanţurile de pe roţi s'au rupt de tot. Ionel, nu ştiu din ce motive, s'a oprit de câteva ori, astfel că am ajuns cel dintâi în capitala Austriei unde prima mea grije a fost să-mi cumpăr o pereche de lanţuri bune, deoarece mă aşteptam la zăpadă mare pe drumul spre Salzburg. N'am putut să mă odihnesc dat fiindcă am pierdut timp cu căutarea lanţurilor şi a unui garaj pentru gresaj şi pentru alte mici fleacuri. Astfel fiind abia am avut timpul să luăm o masă cum se cade şi am plecat mai departe.

Ca deobiceiu, după vreo 10 klm. Ionel îmi sună din spate şi cum şoseaua era excelentă l-am lăsat să treacă.

Drum anevoios prin Austria

Apropiindu-ne de Amsletten începe să sufle un vânt tăios, gen crivăţ, care aducea zăpadă de pe câmp şi o depunea în suluri diferit de înalte pe şosea.

TREI CAMIOANE IN... PANA

Am mers vre-o 10 km. peste aceste obstacole albe, când la un mijloc de urcuş găsim şoseaua blocată de 3 enorme camioane ai căror conducători lucrau cu lopeţile la lumina [...] recunoaşterea terenului şi am văzut că pe lângă camioane nu este loc, iar dacă ar fi fost să le aşteptăm să treacă, mai pierdeam vre-o 2 ore. Atunci ne-am dus înapoi să căutăm o trecere peste şanţ, deoarece câmpul prezenta o grosime de zăpadă mult mai mică.

SALVAREA

Am găsit la vre-o 300 m. trecerea peste şanţ, însă mă temeam să nu rămânem în el. Deaceia, am mai stat o jumătate oră ca să punem lanţurile luate dela Viena. Intre timp vine în spatele nostru şi Villoresi, care văzându-ne lucrînd face şi el aceiaşi operaţie. Dau înapoi trec şanţul cu bine şi o iau pe câmp care era o mirişte îngheţată aşa că mă scutura cu maşina de-mi sdruncina creerii.

După trecerea regiunii blocate, Cielo s'a dus pe jos cu o lampă de mână şi a găsit un loc de revenire la şosea. Operaţie care s'a făcut relativ uşor. Austria este o ţară foarte ciudată din punctul de vedere al regimului zăpezilor. Mergi zeci de kilometri pe asfalt curat şi pe atmosferă liniştită şi deodată te pomeneşti într'un iureş de vânt şi de zăpadă sau găseşti în scurtă distanţă o saltea de zăpadă groasă de peste 80 cm. Deaceia încă înaintea plecării din Bucureşti, în consfătuirile ce le aveam cu Ionel i-am spus:

Partea de care mă tem cel mai mult este Austria.

Astfel se explică faptul că după ce am trecut acest hop a început imediat o şosea perfect liberă de zăpadă şi a încetat şi crivăţul. A fost suficient să facem 2 km. cu lanţurile nescoase ca să se rupă câteva bucăţi din zalele transversale. Am scos lanţurile şi am plecat mai departe.

O NOUA «SALTEA» DE ZAPADA

Trecem de Linz, Wells, Vöklahnk, şi după Frankenmarkt, când ajungem pe un vârf de deal, zărim în vale masina lui Ionel, înţepenită într'o saltea de zăpadă de vre-o 80 cm. şi care se întindea pe vre-o 700 m. pe toată lăţimea şoselei.

(Va urma)

Iată-l în clişeul nostru pe Petre Cristea executând cu măestrie un viraj în stil «diat track»

Foiletonul „Gazetei Sporturilor" 12)

8 IUNIE

Mare roman sportiv de GEORGE FULGA

— Prin urmare, tot nu vrei să mă strângi de mână? Binee...

Instinctiv, i-am prins mâna. Voiam să mă supun. Să execut nerod un ordin pe care mi-l transmisese în vestmânt de glumă. In aceiaş clipă însă, cu faţa luminată de o seriozitate subită, Miny şi-a tras mâna înapoi, fixându-mă în jarul unei priviri încruntate:

— Vezi că nu eşti cuminte? Dacă nu te astâmperi, să ştii că plec...

Eram complet buimăcit. Glumea?... Vorbea serios?... Nu-mi reproşase ea că nu o strâng de mână?... Dece se supăra acuma?...

In vălmăşeala asta de întrebări, nu reuşeam să găsesc niciun răspuns ca oamenii. Nici-o explicaţie convenabilă pentru atitudinea aceasta bătută de cele mai contradictorii vânturi.

Mi-am strâns enevarea în încleştarea dinţilor, şi am continuat să tac. De-alături, Miny m'a acoperit cu o privire victorioasă. Câştigase. M'a lăsat, un timp, să-mi frământ gândurile, sperând să storc o hotărîre, şi m'a îmbunat apoi, apucându-mi ea singură mâna:

— Ei uite, fiindcă nu vrei să mă strângi dumneata de mână, te strâng eu...

Nu i-am răspuns nimic. M'am lăsat batjocorit, ca un copil, şi am rămas aşa — tăcut şi docil — până târziu. Până când?... Nu ştiu.

Ştiu doar că tot Miny a întrerupt situaţiunea aceasta jenantă pentru mine. S'a ridicat deodată, clipind des:

— E târziu de tot. Aproape ora unu. Hai să plecăm.

N'a aşteptat, fireşte, niciun răspuns, şi a şi plecat.

In urma ei, m'am ridicat fireşte şi eu. Am ajuns-o abia în stradă. Cu obrajii înroşiţi de duşul vântului care prinsese să sufle, Miny s'a oprit o clipă nehotărîtă. Apoi mi-a împărtăşit decizia ei, ironică:

— Nu luăm un taxi, ca să nu-ţi prilejuesc cheltueli importante.

— Dar...

— Niciun dar. Mergem pe jos.

Am condus-o până acasă. In poartă, mi-a întins mâna zâmbind din nou:

— Acuma cred că-o să mă strângi de mână. Mai ales că nu mai sântem la cinematograf...

Apoi, a plecat. Am oprit-o, cu o ultimă întrebare:

— Mâine, te văd?...

— Dece să mă vezi?...

— Poate, mai mergem la un cinematograf.

— A, nu!... — a râs Miny, cu toată gura deschisă peste Kolynosul dinţilor. La cinematograf nu mai merg, că nu eşti băiat cuminte...

23 Martie. — Nu am văzut-o de două zile. A dispărut din nou. Am căutat-o pretutindeni: la teren, pe Calea Victoriei în dreptul cinematografului Savoy şi acasă. Chiar şi acasă. Bineînţeles, la telefon.

N'am reuşit, însă, să o descopăr. Mi s'a părut, o clipă, că am zărit-o într'un taxi. M'am răzgândit, însă, imediat. Miny, într'un taxi?... E imposibil. Are, doar, la dispoziţie Lincolnul ei.

Aşa dar, nu am reuşit să o văd.

In schimb, am auzit vorbindu-se de ea. Ce scenă penibilă!... Eram la antrenament. Fiindcă de eri, am reluat antrenamentul.

O oră, antrenamentul a decurs în linişte. Monoton şi obositor. Am fugit în jurul terenului, am sărit la coardă şi am jucat apoi cu mingea. Formasem două echipe.

La un moment dat, antrenorul a întrerupt jocul cu un ţipăt lung de fluer. La bufet, jucătorii s'au strâns în grupuri. E linişte aproape completă. Nu se aude decât zgomotul gurilor cari ronţăesc lămâi.

Câteva minute, activitatea s'a limitat la operaţiunea aceasta redusă. Şi, deodată, cineva a deschis discuţia cu o introducere consternantă:

— Dar cu Miny ce mai e? Nu mai vine la antrenament?

— Se spune că e în matchuri particulare cu un locotenent! — a intervenit Georgescu, înaintaşul centru al echipei. A devenit dintr'odată militaristă.

— Adevărat?... s'a mirat Nedelcu, fundaşul echipei. Dar repede îşi schimbă preferinţele. După câte ştiu, în ultima lună a trecut prin toate ocupaţiunile posibile pentru ur bărbat. Dela Lungescu, brunetul star al companiei de reviste «Toledo», prin talentul avocatului Negrei — şeful de contencios al Societăţii «Galoşii francezi» — s'a oprit câteva zile în garçoniera inginerului Macovescu, din conducerea clubului Jupiter, şi a ajuns acum la locotenentul Berindei. Patru specialităţi într'o lună, cred că e un record destul de frumuşel.

Simţeam că sângele îmi inundă obrajii din ce în ce mai fierbinţi şi mai roşii.

Instinctiv, mi-am strâns pumnii.

— Asta, ca să nu-l punem şi pe colegul nostru Emil!... a completat Nedelcu, lista numelor cari trecuseră în ultima lună, prin viaţa lui Miny.

Am simţit că o perdea mi se lasă grea peste privire. Nu mai vedeam. Din strânsoarea pumnilor, au prins să-mi curgă picături de transpiraţie. Am vrut să mă stăpânesc. Simţeam însă că nu mă mai pot ţine pe picioare. Că sunt gata să mă prăbuşesc.

Am încercat să rămân drept, dar am căzut peste Nedelcu cu pumnii grei, de plumb.

(Va urma)